

## HỒI 84

### VÀO VIỆN SÁCH ÂM THÂM THIẾT KẾ

**T**rong phòng đột nhiên trở lại tịch mịch, nghe rõ cả tiếng người thở phì phò, nhưng trong đầu óc Thượng Quan Kỳ thật bối rối. Tuy chàng theo Đường Toàn mới được thời gian ngắn nhưng chàng đã học được khá nhiều lẽ lối suy luận.

Thoạt tiên chàng hoài nghi Âu Dương Thống. Đường Toàn gắng sức hết lòng vì Cùng Gia Bang huấn luyện ra Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt. Bọn này về võ công cũng như đảm lược đều vào bậc nhất trong đám giang hồ. Bọn này cần có nhiều đức tính khác nhau, gặp nguy cấp mà không bối rối, đứng trước việc gian nan mà vẫn bình tĩnh. Cả đội ràng buộc với nhau thành một bức tường vững chắc, thắng không kiêu mà thua cũng không nản, thật là những tay thiện chiến khi tập hợp thành đoàn. Sở dĩ Cùng Gia Bang mà nổi tiếng với võ lâm được như ngày nay là nhờ ở bọn Bát Anh và Tứ Thập Bát Kiệt.

Thượng Quan Kỳ nghĩ tiếp:

“Âu Dương Thống ngoài mặt rất kính ái Đường Toàn song e rằng trong bụng có ý ghen tà. Tuy ông có danh nghĩa là bang chúa Cùng Gia Bang, mà thực quyền lại tập trung vào cả tay Đường Toàn. Bất luận việc gì cũng do tiên sinh tác chủ. Các tướng tá cùng thuộc hạ nhất nhất việc gì cũng hỏi đến Đường Toàn. Vậy thì Đường Toàn ít nhất ra cũng ngang hàng với Âu Dương Thống”.

Âu Dương Thống cũng là bậc thao lược hơn đời, há cam tâm làm bang chúa với cái hư danh mà không có thực quyền?

Nghĩ đến đây, bất giác chàng lẩm bẫm:

– Người ta thường nói rằng:

“Chim muông hết rồi thì cây cung cứng cũng trở thành vô dụng. Mối quan hệ giữa Đường Toàn và Âu Dương Thống thật ra xây đắp trên đường lợi hại.

Song chàng nghĩ lại thì Đường Toàn là người không thiết danh lợi. Tiên sinh ở Cùng Gia Bang tuy được mọi người kính nể yêu vì, song tuyệt không có dã tâm.

Huống chi thân thể tiên sinh lại bạc nhược, không kham nổi trọng trách, Âu Dương Thống quyết không âm mưu hại tiên sinh lúc người sắp chết đến nơi.

Thượng Quan Kỳ lại nghĩ đến Quan Tam Thắng. Lão này cùng Đường Toàn ngang chức với nhau, bên văn bên võ riêng biệt, song Đường Toàn được người Cùng Gia Bang tôn trọng hơn nhiều. Chẳng hiểu có phải Quan Tam Thắng vì ghen ghét mà hạ thủ sắp đặt âm mưu để sát hại Đường Toàn? Chàng nghĩ quanh nghĩ quẩn mà vẫn không sao xác định được.

Thời gian lặng lẽ trôi qua không biết đã bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng chân người đi đến làm đứt quãng luồng tư tưởng của Thượng Quan Kỳ.

Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy Tuyết Mai lững thững đi đến, đứng trước cửa, hỏi vọng vào:

– Thưa công tử, tiểu tỳ có vào được không?

Thượng Quan Kỳ nhìn nữ lang áo đen thấy cô ta nghĩ một lúc, dường như đã tỉnh lại nhiều. Sương Cúc vẫn cầm đèn đứng đó ở bên bàn.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đối với mọi người ở trong trang đều có ý nghi ngờ sợ sệt. Thêm một người vào trong phòng thì người ấy hoặc giấu ám khí trong mình, hoặc giở võ công vào gây sự, tuy mình chẳng sợ gì, nhưng chỉ lo khó bề giữ cho Đường Toàn được yên ổn. Chàng lạnh lùng hỏi:

– Cô có chuyện chi đứng ngoài đó nói cũng được.

Tuyết Mai ngập ngừng hỏi:

– Công tử đem lòng hoài nghi cả bọn tiểu tỳ rồi hay sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước tình thế diễn biến này, ta không nghi không được...

Nói tới đây dường như chàng sực nghĩ ra việc gì trọng đại, liền đứng phắt dậy, đưa tay trái ra cướp lấy chiếc đèn lồng ở trong tay Sương Cúc, tay phải điem vào huyệt đạo ả.

Sương Cúc la lên một tiếng, người nhũn ra ngồi phệt xuống đất.

Ả Tuyết Mai kiêu diễm, mặt hoa nhợt nhạt lộ vẻ kinh khiếp, muốn nói lại thôi, từ từ trở gót bỏ đi.

Thượng Quan Kỳ dặn ả bằng một giọng trầm trầm:

– Cô bảo với các người kia giúp ta. Bất cứ ai toan trốn thoát khỏi sơn trang này thì sẽ bị gia hình cực kỳ thảm khốc, muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong.

Tuyết Mai quay lại đáp:

– Tiểu tỳ xin ghi nhớ lời công tử.

Lát sau quả thấy Tuyết Mai dẫn Bạch Lan, Hồng Liên và một gã đại hán đứng tuổi lật đật đi đến.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn ra thì thấy gã đầu bếp trạc tuổi bốn mươi, mặt đen mày rậm, trước ngực và cánh tay bắp thịt nổi lên cuộn cuộn, chàng vừa trông đã biết ngay là người từng tập qua võ nghệ, nhưng coi tướng gã trung hậu không phải là kẻ giáo quyết mưu cơ.

Tuyết Mai nghiêng mình nói:

– Tiểu tỳ đã gọi hết người trong nhà đến đây để chờ lệnh công tử.

Thượng Quan Kỳ giơ tay ra vờ gõ đầu bếp nói:

– Người vào trong này.

Đại hán đứng tuổi, vẻ mặt ngẩn ngơ thỏ thẻ bước vào nói:

– Đà chúa cho gọi thuộc hạ đến đây có điều chi dạy bảo?

Vừa nói vừa tiến lại gần.

Gã vừa mở miệng, Thượng Quan Kỳ đã biết ngay là người Cùng Gia Bang vì khẩu âm và cách xưng hô đúng kiểu trong Bang này.

Thượng Quan Kỳ vừa ngấm ngầm đề phòng cất tiếng hỏi:

– Tên người là chi? Người có biết Đường tiên sinh không?

Đại hán đứng tuổi nghiêng mình đáp:

– Thuộc hạ tên gọi là Trương Đại Nghĩa. Nguyên thuộc hạ thạo nghề nấu bếp, nên các vị Đà chúa trong bang đều kêu bằng Xảo Thủ Trương.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Khi người còn ở trong bang thì được đặt dưới quyền vị nào?

Xảo Thủ Trương đáp:

– Tiểu nhân trực thuộc dưới quyền bang chúa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người có được thấy mặt Đường tiên sinh bao giờ chưa?

Xảo Thủ Trương đáp:

– Đường tiên sinh là một nhân vật rất cao quý trong bang. Từ trên đến dưới, còn ai không biết. Tiểu nhân tuy là một gã thô lỗ, song rất kính phục tiên sinh. Lúc tiểu nhân được bang chúa phái đến đây tiểu nhân vâng lời ngay lập tức.

Thượng Quan Kỳ đang bối rối tâm can, không muốn nói chuyện nhiều với gã, chỉ đưa tay phải ra điếm huyết gã rồi nói:

– Ta làm phiền người một chút. Người chịu ngồi đây chờ đến giờ Ngọ ngày mai, Đường tiên sinh tỉnh lại rồi, ta sẽ giải phóng huyết đạo cho người.

Chàng lại giơ tay vẫy bọn Tuyết Mai nói:

– Các cô vào cả đây!

Tuyết Mai cất bước đi trước, vẻ mặt nghiêm trang ra chiều khảng khái dù phải đi vào chỗ chết cũng không sờn lòng.

Thượng Quan Kỳ lại đưa ngón tay ra điếm huyết Tuyết Mai.

Tuyết Mai rên lên một tiếng rồi ngã xuống.

Thượng Quan Kỳ vung tay luôn mấy cái, điểm huyết cả Bạch Lan và Hồng Liên.

Trong căn phòng tịch tịch đầy người nằm thẳng cẳng. Đêm lạnh đèn khuya, chiếu sáng một cảnh tượng thê lương.

Thượng Quan Kỳ bị bao nhiêu mối hoài nghi kích động tâm can. Vì chàng có mối tình giao kết thân thiết với Đường Toàn nên mất vẻ bình tĩnh. Chàng nghiêng răng trở vào mặt bốn ả tiểu tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai và nữ lang áo đen nói:

– Bất luận là bọn người có ám hại Đường tiên sinh hay không. Cứ đến giờ Ngọ ngày mai nếu Đường tiên sinh không tỉnh lại thì các người đừng hòng sống nữa.

Bọn người này tuy đã bị chàng điểm huyết, nhưng trong lòng vẫn còn sáng suốt. Chúng nghe Thượng Quan Kỳ nói vậy, không biết trả lời thế nào đành lẳng lẳng không nói gì.

Thượng Quan Kỳ ngồi trên mép giường, nhìn bốn cô tiểu tỳ đầu óc hỗn loạn, trong lòng nặng trĩu một mối cảm giác dị thường.

Chàng lại nhận thấy mình kém cỏi ở chỗ mọi người đông đủ cả đây rồi mà không sao điều tra được bao nhiêu nghi vấn. Chàng đưa mắt nhìn mọi người, không biết xử trí ra sao. Giá vào địa vị Đường Toàn thì ông đã giải quyết được mọi điều thắc mắc rồi.

Đêm dài dằng dặc, lặng lẽ trôi. Thỉnh thoảng lại có tiếng bốn ả Lan, Liên, Cúc, Mai rên rỉ.

Chờ mãi mới thấy rạng đông.

Ánh sáng ban mai xua đuổi cảnh tối mò ban đêm, chẳng bao lâu trời đã sáng tỏ.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy ra mở cửa sổ. Chàng lộ mặt ra hứng lấy một cơn gió lạnh, khiến cho đầu óc bồi hồi tỉnh lại.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái, vươn vai, cảm thấy đêm rồi là một đêm dài nhất từ trước đến nay.

Chàng ngoảnh lại nhìn Đường Toàn hai mắt tiên sinh vẫn nhắm nghiền, tựa hồ đang ngủ ngon, hơi thở đều đều nghe rất rõ, tỏ ra chưa có việc gì xảy đến cho tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài tự hỏi:

“Thế này là nghĩa làm sao? Thật là những điều khó hiểu!” Chàng chỉ mong cho chóng đến giờ Ngọ, trong lòng vẫn lo ngay ngáy về những sự biến diễn từng giây từng phút. Chàng càng trông, thì giờ lại càng chậm, một tắc bóng lâu bằng một đêm trường. Hôm nay khí trời trong trẻo, ánh dương quang chiếu xuống khắp nơi. Phong cảnh trên núi biến thành êm ấm khá nhiều.

Đột nhiên một hồi tiêu nổi lên gián đoạn từng khúc đập vào tai chàng.

Tiếng tiêu này dường như ở xa lắm vọng lại, thoáng nghe như có như không, nó làm cho chàng nhớ lại người áo đen tóc dài, chàng bắt giác động tâm tự hỏi:

“Phải chăng người đó có liên quan đến vụ này”.

Trong phòng vẫn yên tĩnh, những người bị điểm huyết cả trai lẫn gái đều nhắm mắt dường như đang ngủ cả.

Tiếng tiêu bi thảm mỗi lúc một xa rồi không nghe thấy nữa.

Thượng Quan Kỳ dùng hết tâm trí để suy xét tình thế trước mắt, nhưng càng nghĩ càng mờ mịt không ra manh mối.

Chàng lặng lẽ buồn phiền ngồi chờ.

Vàng thái dương dần dần đi lên nóc nhà, cách giờ Ngọ không còn xa mấy.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Đường Toàn vẫn thấy tiên sinh ngủ say như chưa có chút gì tỏ ra là sắp tỉnh lại. Tuy chàng cố nén lòng bình tĩnh, nhưng không tài nào nhẫn nại được những cơn sóng lòng rào rạt. Chàng chăm chú nhìn nữ lang áo đen hỏi:

– Người bảo đến giờ Ngọ thì tiên sinh tỉnh lại, câu đó có đúng không.

Nữ lang áo đen lại đưa mắt nhìn thiếu nữ bị trúng đao dường như chết đã lâu rồi, nộ khí lại bốc lên nàng nói:

– Đúng là còn cứu được y. Vì người chân chờ để y uống mạng.

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi:

– Người bảo sao?

Nữ lang áo đen nhắc lại:

– Người chân chờ làm cho y phải uống mạng.

Thượng Quan Kỳ vừa kinh hãi vừa tức giận nói:

– Ta làm gì làm lỡ để cho y phải thiệt mạng.

Nữ lang áo đen nói:

– Y bị thương vì lưỡi đao đâm vào, không phải là không cứu được. Người đã điểm huyết ta khiến ta không thể ra tay cứu y được thì chớ, nhưng chính người cũng không ra tay giải cứu. Há chẳng phải là người làm lỡ việc để cho y phải chết uống mạng”.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn thiếu nữ áo đen nằm dưới đất hỏi:

– Thế ra người nói về cô này phải không.

Nữ lang áo đen nói:

– Thì y chớ còn ai nữa?

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái rồi nói:

– Ta hỏi ngươi về Đường tiên sinh kia mà.

Nữ lang áo đen nói:

– Việc gì mà ngươi phải nóng nảy? Bây giờ đã đúng giờ ngộ đâu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đến đúng giờ ngộ mà Đường tiên sinh không tỉnh lại thì ngươi đừng hòng sống nữa.

Lúc này bốn ả Lan, Liên, Cúc, Mai cùng gã đầu bếp Xảo Thủ Trương đều giương đôi mắt thao láo ra chăm chú nghe hai người lời qua tiếng lại.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ ra, đưa mắt nhìn Xảo Thủ Trương rồi trở vào thiếu nữ áo đen hỏi:

– Ngươi có nhận biết hai người này không.

Xảo Thủ Trương đưa mắt nhìn hai cô áo đen rồi lắc đầu đáp:

– Tiểu nhân chưa được gặp các cô này bao giờ.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái lắm bầm:

– Thật là mình mỗi lúc một thêm hồ đồ!

Chàng không hỏi gì nữa và tự biết rằng tình thế phức tạp trước mắt, mình không đủ thông minh để giải đáp, đành chờ đến giữa giờ ngộ Đường Toàn tỉnh lại sẽ hay. Thượng Quan Kỳ nóng ruột quá thành ra coi một giờ lâu bằng cả một năm.. Thời gian lặng lẽ trôi, càng gần đến giữa ngộ, Thượng Quan Kỳ thấy hoang mang, vạn nhất mà Đường Toàn ngủ vĩnh viễn không tỉnh dậy thì dù chàng phan thây hết cả những người hiện có mặt trong gian phòng cũng không làm cho tiên sinh sống lại được.

Còn cách chính. ngộ chừng một khắc, mặt chàng đẫm mồ hôi. Chàng giương cặp mắt tròn xoe nhìn Đường Toàn chăm chăm không chớp.

Vàng thái dương lên đến giữa trời. Cây gậy cắm giữa sân vừa đứng bóng, Đường Toàn vẫn ngủ say chưa tỉnh...

Vẻ mặt Thượng Quan Kỳ kích động quá chừng, chàng từ từ cầm lấy lưỡi dao trủy thủ đang đặt trên bàn, hết đưa mắt nhìn Đường Toàn lại nhìn nữ lang áo đen, gằn giọng nói:

– Đúng giữa ngộ mà sao đại ca ta chưa tỉnh lại? Các ngươi phải thường mạng. Dù các ngươi có bị chết oan thì người làm các ngươi mất mạng không phải là ta mà là...

Chàng ngừng lại giơ lưỡi trủy thủ trở vào thiếu nữ áo đen, nói tiếp:



– Kẻ hung thủ chính là cô này.

Nữ lang áo đen nhấp nháy cặp mắt, rồi nhắm lại. Cô muốn nói lại thôi.

Vì cô phát giác về mặt Thượng Quan Kỳ đầy sát khí, chỉ một lời thất thố là lập tức rước lấy cái vạ sát thân.

Thượng Quan Kỳ lại đưa mắt nhìn bóng nắng ngoài cửa sổ, từ từ bước xuống giường, giơ lưới trụy thủ lên đi thẳng lại chỗ nữ lang áo đen.

Nữ lang áo đen thấy Thượng Quan Kỳ mặt đỏ bừng lên, đờ đờ sát khí thì không khỏi khiếp sợ khẽ nói:

– Ngươi hãy chờ một lát nữa. Đường tiên sinh sắp tỉnh lại rồi đó.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói:

– Ta không còn thể nào chờ thêm được nữa.

Nữ lang áo đen đưa mắt chăm chú nhìn Đường Toàn nằm trên giường dang ngửa mặt lên, khẽ nói:

– Ngươi coi kìa! Y tỉnh lại rồi đó!

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại, Đường Toàn quả nhiên đã trở mình, từ từ duỗi tay ra.

Hết thấy mọi người trong gian phòng đều nhìn chòng chọc vào Đường Toàn vì số mạng của họ sẽ bị chết uổng nếu tiên sinh không tỉnh dậy kịp giờ.

Bỗng thấy Đường Toàn thở phào một cái từ từ mở mắt ra.

Thượng Quan Kỳ khẽ cất tiếng gọi:

– Đại ca!

Rồi liệng lưới đao trụy thủ ở trong tay đi lật đật chạy lại.

Đường Toàn từ từ đưa mắt nhìn hết cảnh vật trong phòng một lượt rồi ngời nhòm dậy.

Thượng Quan Kỳ trong đầu óc chòng chát không biết bao nhiêu là nghi vấn, không nhận được nữa, hỏi ngay:

– Đại ca ơi! Vụ này là thế nào đây?

Đường Toàn tùm tùm cười khẽ hỏi lại:

– Sao? Hiền đệ điếm huyết bọn chúng đây ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Nếu đại ca chỉ tỉnh lại chậm một khắc thì cả lũ này sẽ bị chết uổng dưới lưới đao trụy thủ.

Đường Toàn thốt nhiên để mắt đến thiếu nữ nằm dưới đất. Ông nhảy vội tới nơi, kinh ngạc hỏi:

– Sao? Cô này chết rồi ư?

Thượng Quan Kỳ hồi hộp, chàng cảm thấy trong đầu óc lại nảy thêm ra một mối nghi ngờ nữa, vội hỏi:

– Đại ca! Thế này nghĩa làm sao?

Đường Toàn cúi mình xuống, ghé tai vào thiếu nữ áo đen nghe một lúc, rồi lắc đầu thờ dài nói:

– Thôi hỏng rồi, không sao cứu được nữa!

Mặt ông luôn luôn chuyển động tỏ ra đang gặp phải một vấn đề nan giải.

Nữ lang áo đen ngồi dựa vào tường thờ dài nói:

– Đáng lý ra còn có thể giải cứu cho y được nhưng công tử đây chân chờ không chịu ra tay, để đến nỗi y phải uổng mạng.

Đường Toàn quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ:

– Cô ta bị thương về tay ai vậy?

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày đáp:

– Cái đó tiểu đệ nhìn không rõ, lúc cô ta chạy vào phòng này thì sau lưng đã bị lưỡi trủy thủ cắm vào sâu ngấp đến chuôi. Thương thế cực kỳ trầm trọng.

Nữ lang áo đen nói:

– Nếu công tử không đánh y một chưởng thì y không đến nỗi chết ngay.

Thượng Quan Kỳ tức mình nói:

– Dù ta giết y thì đã sao?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ bắt tất nóng nảy, hãy giải phóng huyết đạo cho bọn họ đi đã, họ không có tội lỗi gì đâu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thưa đại ca! Từ suốt đêm hôm qua cho đến trưa hôm nay, bao nhiêu biến cố đã xảy ra khiến cho tiểu đệ phải điên đầu. Đại ca có hiểu vụ này ra sao không?

Đường Toàn đáp:

– Vụ này bề ngoài coi có vẻ rất phức tạp nhưng khi vỡ lẽ ra rồi thì cũng không có chi bí mật. Hiền đệ giải huyết đạo cho họ rồi chúng ta sẽ thông thả nói chuyện.

Thượng Quan Kỳ theo lời, giải khai huyết đạo cho bốn ả nữ tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai cùng nữ lang áo đen và gã Xảo Thủ Trương.



Mọi người thở phào một tiếng rồi tỉnh lại ngay.

Xảo Thủ Trương vươn vai, nhìn Đường Toàn hỏi:

– Thừa tiên sinh! Việc này đầu đuôi ra sao? Tiểu nhân chẳng hiểu chi hết.

Đường Toàn khoát tay cười nói:

– Ngươi hãy xuống bếp làm canh miến cho ta ăn, bụng đói lắm rồi.

Xảo Thủ Trương tuy nóng nghe cho hiểu chuyện, toan trùng trình ngồi lại, nhưng gã rất kính sợ Đường Toàn. Ông đã nói câu gì, gã không bao giờ dám cưỡng lại, đành thủng thủng đi ra.

Thượng Quan Kỳ vẫn chưa hết lo ngại nữ lang áo đen đột nhiên tập kích Đường Toàn, chàng ngằm ngằm vận nội lực đề phòng.

Nữ lang áo đen sau khi được khai phóng huyết đạo lập tức chạy đến bên thi thể thiếu nữ áo đen nằm lãn dưới đất. Hai hàng châu lệ chứa chan, nàng ngậm ngùi gọi:

– Hiền muội ơi! Tội nghiệp cho hiền muội bị chết oan?

Thượng Quan Kỳ càng nhìn càng rối trí, nghi vấn mỗi lúc một chồng chất lên. Chàng đưa mắt nhìn Đường Toàn thấy tiên sinh vẫn ngồi trên ghế lẳng lẳng không nói gì, để mặc cho nữ lang buông tiếng khóc rờn.

Bốn ả nữ tỳ Liên, Lan, Cúc, Mai thông tay đứng một bên, thù người ra.

Bốn cô này gặp bước đường luân lạc đã nhiều, dường như từng quen thuộc với tinh thần nhẫn nại vô bờ bên, chịu đựng được tất cả những sự ngược đãi đến với mình.

Nữ lang áo đen khóc rống hồi lâu, đột nhiên nàng ôm thi thể thiếu nữ lên coi kỹ lại rồi biến sắc, chậm rãi nói:

– Quả nhiên họ giết hiền muội thật... Rồi đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ:

– Tôi trách làm công tử. Vết thương trí mạng quả là nhát đao ở sau lưng.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao? Dường như cô nương biết y bị hại về tay kẻ nào rồi thì phải?

Nữ lang áo đen gật đầu đáp:

– Tôi biết rồi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Ai vậy?

Nữ lang áo đen đưa mắt nhìn Đường Toàn nói:

– Chắc tiên sinh cũng đã biết rồi.

Đường Toàn vẫy tay ngăn trở không để nữ lang áo đen nói ra, nên ngắt lời:

– Ta biết rõ cả rồi. Các ngươi hãy đi nghỉ một lúc. Lệnh muội chẳng may chết đi mà lại vì ta mà chết. Dĩ nhiên ta phải tìm một biện pháp khiến cho kẻ thác oan được nhắm mắt và người còn sống lấy lại được tự do rồi xa chạy cao bay, đặng sống một cuộc đời yên vui.

Nữ lang áo đen vẽ mặt râu rầu, buông một tiếng thở dài rồi ôm thi thể thiếu nữ đứng dậy đi ra khỏi gian phòng.

Bọn Lan, Liên, Cúc, Mai cũng theo sau nàng ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Đường Toàn và Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Đại ca ơi! Vụ này ra sao. Tiểu đệ hồi hộp đến chết mất!

Đường Toàn đáp:

– Vụ này giản dị thôi, song vì lòng người dối quá nên biến thành phức tạp.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hai cô áo đen xuất hiện một cách đột ngột trong trang viên này là ai vậy?

Đường Toàn đáp:

– Âu Dương bang chúa chuẩn bị từ lâu. Ba năm trước đây bang chúa đã phái người đến ở trong một cái hang bí mật để chế dược vật cùng luyện thuốc cho ta.

Thượng Quan Kỳ “À” lên một tiếng rồi nói:

– Tiểu đệ nghi đã không sai, việc này quả do Âu Dương bang chúa chủ trương.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa thủy chung vẫn có hảo tâm lo lắng cho ta. Người biết trước thân thể ta yếu đuối, tất có một ngày kia phát sinh trọng bệnh. Nhưng ta không hề nghĩ đến thân mình khiến người không biết đâu mà lường, mà vẫn không lừa dối được người. Người ngấm ngầm mời vô số danh y nghiên cứu thân thể ta để tìm ra phương pháp hy vọng chữa cho ta sống lâu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Có một điều tiểu đệ thủy chung vẫn không hiểu muốn thỉnh giáo đại ca.

Đường Toàn hỏi:

– Điều chi?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dù đại ca không thích võ công, tưởng cũng nên tập võ cho thân thể được cường kiện. Giả tỷ đại ca biết chút ít về cơ sở võ công chắc người không đến nỗi nhu nhược thế này.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Ta đã gần hết tuổi thọ, có tiết lộ cùng hiền đệ cũng không sao. Lúc mới sinh ra, cơ thể ta đã bị khiếm khuyết Trong tám đường mạch kỳ kinh thì có đến ba đường không thông, nên gân cốt mềm xèo, không đủ thể chất luyện võ. Nếu cứ miễn cưỡng luyện tập tất sinh nguy hiểm. Trước kia ân sư ta còn chẳng có cách nào đào luyện cho ta được, huống chi người khác.

Thượng Quan Kỳ bâng khuâng hỏi lại:

– Có chuyện ấy ư?

Đường Toàn gật đầu cười đáp:

– Đúng thế, hiền đệ nên biết rằng khắp thiên hạ không có người nào hoàn toàn, dù có tài trí hay võ nghệ cao cường đến đâu cũng không khỏi có chỗ thiếu sót.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói:

– Đại ca nói chí lý.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ nên biết rằng cái rất hay thường có cái rất dở đi liền nhau. Đó là một định luật bất di bất dịch, khác nào một ngày sáng sửa tiếp theo là một đêm tối tăm. Một người tiếng tăm lừng lẫy bốn phương thì chính người đó đầy cảnh buồn phiền vì trong lòng có nhiều vết thương đau đớn.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên cảm thấy trong lời nói Đường Toàn đượm vẻ thâm lương, bất giác trong lòng xúc động quay đầu nhìn lại, thấy Đường Toàn nước mắt chảy quanh, dường như sắp nhỏ giọt. Đây là lần đầu, từ khi chàng biết Đường Toàn, chàng thấy tiên sinh xúc động mạnh. Trước nay tiên sinh là người thâm trầm, bất cứ gặp việc gì tiên sinh vẫn giữ nét mặt tươi cười, mà lúc này không dằn nổi bi thương đến trào nước mắt.

Đường Toàn tựa hồ phát giác ra thái độ thất thường, giơ tay lên lau nước mắt nói:

– Giả tỷ ta còn cách bồi bổ được chỗ thiếu sót hay luyện tập được võ công thì tình thế võ lâm ngày nay có khi lại chuyển ra thế khác.

Thượng Quan Kỳ lẳng lặng ngồi nghe không nói xen vào.

Đường Toàn cảm quạt lên phe phẩy mấy cái rồi nói tiếp:

– Nếu như vậy, có lẽ ta không chịu khuất phục ở dưới bất cứ một ai và có lẽ đã tìm biện pháp để sớm hạ Côn Long Vương rồi.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Đại ca nói phải lắm. Người đời cần phải có chỗ thiếu sót không nên được toàn thiện.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ đã thông hiểu đường đạo lý này thế là tốt lắm.

Tiên sinh lại nói:

– Hiền đệ Oi! Chúng ta sẽ kết nghĩa kim lang, vậy hiền đệ là người tri kỷ nhất đời của ta. Tuy ta cùng Âu Dương bang chúa ở với nhau trong mười năm trời.

Nhưng đó mới là vì việc công đã tín nhiệm nhau gắng lòng hết sức. Còn hiền đệ với ta lúc này là nói về tình riêng.

Thượng Quan Kỳ nghe xong, tựa hồ như đã hiểu được nửa vời, liền nói:

– Đại ca có điều chi dặn bảo, xin nói ra.

Đường Toàn thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên đứng dậy nói:

– Đi! Chúng ta ra ngoài vườn hoa sẽ nói chuyện. Anh em mình còn chỉ có một buổi chiều nay để nói chuyện giang hồ mà thôi.

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi:

– Sao? Đại ca..

Đường Toàn tùm tùm cười nói tiếp:

– Hiền đệ đừng lo. Tâm nguyện ta chưa được viên mãn, có lý đâu ta chịu hai tay buông xuôi bỏ mặc cõi trần hoàn?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin đại ca tha tội cho tiểu đệ vì ngu xuẩn mà không hiểu ý trong câu nói của đại ca.

Đường Toàn nói:

– Đêm nay bắt đầu từ canh một, tiểu huynh sẽ đóng cửa lại để nghiên cứu phác họa một bức đồ án.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca cần phải bao nhiêu thời giờ mới làm xong việc này.

Đường Toàn đáp:

– Làu là một tháng, chóng là mười ngày.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca vẽ đồ án để làm gì?

Đường Toàn đáp:

– Sau khi tiểu huynh chết rồi, phải để lại những đồ hình để chế phục Côn Long Vương. Có thể mới yên tâm nhắm mắt được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sau khi đại ca vẽ xong đồ án, anh em ta còn được ngày nào ngồi châu đầu với nhau để trò chuyện nữa không?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu huynh đem hết tinh lực vào công việc này. Đồ án vẽ xong rồi, dù tiểu huynh chưa chết thì tâm thần cũng kiệt quệ mất rồi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sao đại ca không kéo dài thời gian họa đồ ra ít nữa, tỉ dụ chia mười ngày ra làm ba tháng hoặc giả còn giữ được sức khỏe.. Đường Toàn nói:

– Vạn nhất mà ta còn sống trong thời hạn ba tháng thì cuộc đời bằng có thể thôi.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Tiểu đệ có vào ngồi bên đại ca để hộ vệ được không? Tiểu đệ e rằng đại ca gặp chuyện hung hiểm.

Đường Toàn cười nói:

– Có hiền đệ ngồi bên cạnh, ta e rằng trở ngại cho công việc vận dụng trí não của tiểu huynh.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc nguy hiểm xảy ra vừa rồi, trong lòng tiểu đệ vẫn còn kinh hãi. Vạn nhất có điều gì xảy ra, tiểu đệ không kịp cứu viện, há chẳng là một sự hối hận suốt đời?

Đường Toàn nói:

– Chỗ này kín đáo ít người biết tới. Tiểu huynh chắc rằng trong vòng một tháng chưa ai có thể tìm đến được. Thượng Quan Kỳ nói:

– Âu Dương bang chúa liệu có mưu...

Thốt nhiên chàng tự biết là câu nói rất mạo phạm nên ngừng bật.

Đường Toàn lắc đầu cười nói:

– Tiểu đệ chớ nên đa nghi. Âu Dương bang chúa đối đãi với tiểu huynh cực kỳ trung hậu. Vì người muốn chữa bệnh cho tiểu huynh nên đã ngấm ngấm phải tay cao thủ lại mời rất nhiều danh y đến đây hộ vệ và lo lắng chạy chữa cho ta.

Bọn người này ở một chỗ bí mật gần sơn trang đây. Việc này chính do Tả Hữu Nhị Đồng bên Cùng Gia Bang cầm đầu. Ngoài Âu Dương bang chúa ra, tiểu huynh ngờ rằng cả Quan Tam Thắng cũng không biết đến.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc nói tiếp:

– Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì đêm qua Âu Dương bang chúa đã tới đây. Thế mà đến giờ chưa thấy, tất là đã gặp một cuộc đại biến. Hỡi ôi! Tiểu huynh cho rằng biến cố này làm tổn thương rất nhiều đến thực lực Cùng Gia Bang.

Nói đến đây, Đường Toàn ngừng lại hai mắt nhìn chăm chặp Thượng Quan Kỳ, nói tiếp:

– Hiền đệ Ôi! Sau khi tiểu huynh chết rồi, trên đời này nhân vật chế phục được Cổn Long Vương thật là hiếm lắm. Vì thế mà trước khi tiểu huynh chết đi phải đặt một cơ cấu đối phó y, có điều cần phải hiền đệ giúp ta mới xong.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên lặp lại:

– Cần tiểu đệ giúp?...

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Đúng thế! Tiểu huynh sắp đặt xong rồi nhờ tiểu đệ thay tiểu huynh để thực hiện.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tài trí của tiểu đệ làm sao đương nổi trọng trách đó!

Đường Toàn cười nói:

– Tuy tài trí hiền đệ có kém Cổn Long Vương nhưng so với các nhân vật trong võ lâm hiện nay thì hiền đệ cũng vào hạng thượng đẳng rồi.

Thượng Quan Kỳ lộ vẻ cương nghị nói:

– Xin đại ca cứ dặn bảo, tiểu đệ xin hết sức thi hành, còn việc thành bại thì tiểu đệ chưa hiểu được.

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Đêm nay sau khi tiểu huynh vào phòng kín rồi, bất luận là hiền đệ cũng ngăn trở họ, đừng để vào quấy nhiễu ta.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Nếu Âu Dương bang chúa đến thì sao?

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Hiền đệ cũng thoái thác đừng để người vào.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Tiểu đệ nhớ cả rồi. Đại ca còn dặn gì nữa không. Đường Toàn nói:

– Ta vẽ xong đồ án rồi sẽ ghi rõ những phương thức hành động. Phiền hiền đệ thi hành cho thật đúng, chớ có biến đổi chút nào.

Thượng Quan Kỳ nói:



– Tiểu đệ xin tuân mạng.

Đường Toàn thở dài nói:

– Sau khi tiểu huynh chết rồi, Cùng Gia Bang khó có tay địch lại Cỗn Long Vương. Tiểu huynh không muốn cho công nghiệp của mình gãy đổ trong mười năm trời phải tan tành, vì thế cần phải tìm một người thừa kế để giữ vững cơ nghiệp đó.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca đã tìm được ai chưa?

Đường Toàn gật đầu thở dài đáp:

– Tiểu huynh tìm được rồi, nhưng người này phí tiền đệ năn nỉ sẽ không chịu gia nhập Cùng Gia Bang để chống đối Cỗn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người đó tiểu đệ đã biết chưa?

Đường Toàn đáp:

– Không những hiền đệ biết rồi mà mối giao kết giữa đôi bên còn sâu đậm hơn tiểu huynh nhiều.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Con người tài trí như vậy, tiểu đệ thật không nghĩ là ai?

Đường Toàn nói:

– Hiền đệ cùng y có mối liên quan cực kỳ vi diệu!

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ ra hỏi:

– Phải chăng đại ca nói Liên Tuyết Kiều?

Đường Toàn đáp:

– Đúng rồi! Theo con mắt quan sát của tiểu huynh thì nàng là người duy nhất có đủ trí lực chống chọi với Cỗn Long Vương. Nàng có kém chẳng chỉ ở chỗ điều binh. Nếu đưa ra cho nàng phương lược dụng binh thì việc chống đối Cỗn Long Vương không có gì là khó nữa.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên thoáng qua một cảm giác buồn phiền, từ từ cúi đầu xuống nói:

– Tiểu đệ cùng nàng không hợp tình ý, e nàng không chịu.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Liên Tuyết Kiều sinh trưởng ở trong hoàn cảnh hiểm độc tàn ác, nuôi thành tính kiên quyết không chịu thay đổi ý chí. Nàng ở với Cỗn Long Vương đã lâu nên có lòng sợ sệt y. Tuy nàng có tài trí như Cỗn Long Vương, song không đủ dũng khí để chống lại y. Về điểm này cần được hiền đệ giúp nàng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Về điểm này tiểu đệ cũng cảm thấy nan giải.

Đường Toàn nói:

– Hiền đệ bất tất phải lo ngại, lúc đến việc sẽ khuyên được nàng. Nói đến đây, Đường Toàn ngẩng mặt lên nhìn đám mây trắng lơ lửng bên trời nói:

– Có điều hiền đệ phải mua bằng một giá rất đắt mới khiến cho nàng tập trung cả tài trí để vận trù quyết sách, ngồi trong trường để quyết thắng ra ngoài ngàn dặm.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Xin tha thứ cho tiểu đệ hỏi lại ý tứ trong câu đại ca nói. Tiểu đệ phải trả bằng một giá rất đắt là thế nào?

Đường Toàn đáp:

– Nghĩa là suốt đời phải ôm mối tương tư đau khổ. Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra không biết nói thế nào.